
Makalenin Türü : Araştırma

Geliş Tarihi : 30 Nisan 2026

Kabul Tarihi : 5 Haziran 2026

<https://iibf.yeniuyuzyl.edu.tr/>

TÜRK MEDYASINDA KADIN FAİLİN TEMSİLİ: TOPLUMSAL CİNSİYET, AHLAKİ KODLAR VE MEDYATİK ÇERÇEVELEME ÜZERİNE BİR DEĞERLENDİRME

Rezzan ALTUNKAYNAK & Dr. Öğr. Üyesi Sena AYDIN*

ÖZET

Bu makale, Türkiye’de kitle iletişimi araçlarında kadın fail temsilini iletişim sosyolojisi ve feminist medya eleştirisi perspektifinden ele alan bir değerlendirme çalışmasıdır. Sistematik bir arşiv analizi sunmak yerine akademik literatür ve kamuoyunda geniş yankı uyandırmış vakalar (Nevin Yıldırım, Melek İpek, Çilem Doğan) üzerinden kavramsal bir tartışma yürütülmektedir. Makalenin temel tezi, Türk medyasında kadın failin hukuki bir özne olarak değil; namus, annelik, ahlak, duygusallık ve sapma eksenlerinde anlamlandırılan cinsiyetlendirilmiş bir figür olarak kurulduğudur. Bu doğrultuda Beauvoir ve Butler’ın toplumsal cinsiyet kuramları, Tuchman’ın sembolik yok sayma kavramı ve Mulvey’in erkek bakışı yaklaşımı analitik çerçeve olarak kullanılmaktadır. Bulgular, erkek failerin akılcı ve stratejik özneler olarak sunulduğu bir medya ortamında kadın faillerin aşk, kıskançlık ve annelikten sapma gibi duygusal çerçeveler içinde patolojikleştirildiğini ortaya koymaktadır. Türkiye’ye özgü namus ve ahlak kodları bu temsil biçiminin kültürel altyapısını oluştururken, dijital kültür ortamının yarattığı tık odaklı içerik mantığı bu eğilimi daha da derinleştirmektedir. Çalışma ayrıca kadın fail temsilinin bağlamsal olarak değişken olmakla birlikte, her koşulda kadınlığı hukuki değil toplumsal normlarla uyumluluk üzerinden yargılayan cinsiyetçi bir söylemi yeniden ürettiğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Kadın Fail Temsili, Toplumsal Cinsiyet, Suç Haberciliği, Medya Çerçevelemesi, Feminist Medya Eleştirisi, Dijital Medya.

---

* Bu makale, araştırmacının “Kriminal Kadınlar: Türk Medyasında Kadın Suçluların Temsili ve Toplumsal Cinsiyet Kodları” adlı yüksek lisans tez çalışmasından üretilmiştir. rezzan__85@hotmail.com. Orcid:0000-0005-6470-3260

THE REPRESENTATION OF FEMALE OFFENDERS IN TURKISH MEDIA: AN EVALUATION OF GENDER, MORAL CODES, AND MEDIA FRAMING

ABSTRACT

This article is an evaluation study that addresses the representation of female offenders in mass media in Türkiye from the perspectives of communication sociology and feminist media criticism. Rather than presenting a systematic archival analysis, it conducts a conceptual discussion through the academic literature and cases that have resonated widely in public opinion (Nevin Yıldırım, Melek İpek, and Çilem Doğan). The main thesis of the article is that the female offender in Turkish media is constructed not as a legal subject, but as a gendered figure interpreted along the axes of honor, motherhood, morality, emotionality, and deviance. Accordingly, the gender theories of Simone de Beauvoir and Judith Butler, Tuchman's concept of symbolic annihilation, and Mulvey's male gaze approach are used as the analytical framework. The findings reveal that, in a media environment where male offenders are presented as rational and strategic subjects, female offenders are pathologized within emotional frames such as love, jealousy, and deviation from motherhood. While honor and morality codes specific to Türkiye constitute the cultural infrastructure of this mode of representation, the click-oriented content logic created by digital culture further deepens this tendency. The study also demonstrates that, although the representation of female offenders varies contextually, it reproduces a sexist discourse that, under all circumstances, judges womanhood not through legal criteria but through conformity with social norms.

Keywords: Representation of Female Offenders, Gender, Crime Reporting, Media Framing, Feminist Media Criticism, Digital Media..

1. GİRİŞ

Kitle iletişim araçları yalnızca toplumsal olayları aktaran araçlar değildir; aynı zamanda olaylara anlam yükleyen, toplumsal gerçekliği belirli söylemsel çerçeveler içinde yeniden kuran önemli mekanizmalardır. Özellikle suç haberciliği, bireysel olayların aktarımının ötesinde, toplumun suç, adalet, mağduriyet ve fail kavramlarını nasıl algıladığını şekillendiren güçlü bir temsil alanı oluşturmaktadır. Medya, hangi olayların haber değeri taşıdığına, hangi aktörlerin görünür kılınacağına ve olayların hangi bağlam içinde sunulacağına ilişkin seçimler yaparak kamusal algının oluşumunda belirleyici bir rol üstlenmektedir.

Suç haberlerinin sunuluş biçimi toplumsal cinsiyet açısından değerlendirildiğinde, medya söyleminin kadın ve erkek failleri aynı biçimde ele almadığı görülmektedir. Erkek failler çoğu zaman bireysel motivasyonları, psikolojik durumları veya sosyal koşulları üzerinden açıklanırken; kadın failler sıklıkla annelik, namus, ahlak, duygusallık ve toplumsal cinsiyet normları üzerinden anlamlandırılmaktadır. Böylece kadınların suçla ilişkisi hukuki bir olgu olarak değil, aynı zamanda toplumsal normlardan sapma biçiminde okunabilmektedir. Bu durum kadın faili sıradan bir suç öznesi olmaktan çıkararak açıklanması gereken “istisnai” bir figüre dönüştürmektedir.

Uluslararası literatürde kadın suçluların medya temsilleri üzerine yapılan çalışmalar, kadınların çoğunlukla patolojikleştirme, duygusallaştırma ve ahlaki yargı çerçeveleri içerisinde sunulduğunu göstermektedir. Türkiye bağlamında gerçekleştirilen çalışmalar da benzer biçimde medya söyleminin kadınları toplumsal cinsiyet kalıpları içinde değerlendirdiğini ortaya koymaktadır. Ancak mevcut literatürün önemli bir kısmı kadın temsillerini belirli olaylar ya da belirli haber örnekleri üzerinden incelemekte; kadın fail temsiline ilişkin değişken ve bağlamsal yapısına sınırlı düzeyde odaklanmaktadır. Kadın failin farklı koşullarda hangi söylemsel stratejilerle meşrulaştırıldığı veya dışlandığı sorusu hâlen ayrıntılı biçimde tartışılmaya ihtiyaç duymaktadır.

Türkiye’de kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetleri, son yıllarda en görünür toplumsal sorunlardan biri hâline gelmiştir. Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu’nun 2025 yılı verilerine göre en az 294 kadın erkekler tarafından öldürülmüş, 297 kadın ise şüpheli şekilde ölü bulunmuştur. Veriler, kadınlara yönelik ölümcül şiddetin büyük ölçüde erkek failler tarafından gerçekleştirildiğini göstermektedir. Bu tablo içerisinde kadın fail örnekleri sayısal

olarak oldukça sınırlı kalmakta ve kamuoyunda istisnai vakalar olarak öne çıkmaktadır. Dolayısıyla kadın faillerin medya temsiline yönelik toplumsal ilginin yalnızca suçun kendisinden değil, kadınların geleneksel toplumsal cinsiyet rollerinin dışında konumlanmasının yarattığı dikkat çekicilikten de beslendiği söylenebilir. Bu durum, kadın failin neden çoğu zaman sıradan bir suç öznesi olarak değil, medya tarafından özel olarak anlamlandırılan ve tartışmaya açılan bir figür hâline geldiğini açıklamaktadır (Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu, 2026).

Bu çalışma, Türk medyasında kadın fail temsilini iletişim sosyolojisi, feminist medya eleştirisi ve medya çerçeveleme yaklaşımı perspektifinden değerlendirmeyi amaçlamaktadır. Çalışmada sistematik bir içerik analizi yerine kavramsal tartışma yöntemi benimsenmiş; kamuoyunda geniş yankı uyandıran örnek vakalar ve ilgili literatür birlikte ele alınmıştır. Amaç, kadın failin medya söylemi içinde hangi toplumsal cinsiyet kodları aracılığıyla kurulduğunu ve bu temsil biçimlerinin hangi toplumsal anlamları yeniden ürettiğini tartışmaktır.

Bu makalenin temel iddiası, Türk medyasında kadın failin yalnızca suç işleyen hukuki bir özne olarak değil; namus, annelik, ahlak, mağduriyet ve duygusallık eksenlerinde değerlendirilen cinsiyetlendirilmiş bir figür olarak kurulduğudur. Bununla birlikte çalışma, kadın fail temsilinin tek biçimli ve sabit bir yapı göstermediğini; aksine toplumsal cinsiyet normlarına uygunluk derecesine bağlı olarak değişkenlik gösterdiğini ileri sürmektedir. Bu bağlamda çalışma, kadın fail temsilini yalnızca patolojikleştirme eğilimi üzerinden açıklamak yerine, Türkiye'ye özgü kültürel ve ahlaki kodların şekillendirdiği bağlamsal bir temsil örüntüsü tartışması önermektedir.

2. YAKLAŞIM, AMAÇ VE SINIRLILIKLAR

Bu çalışma, sistematik bir söylem analizi ya da nicel içerik araştırması değil; eleştirel literatür değerlendirmesi ve örnek vaka temelli tartışma niteliğinde akademik bir metindir. İletişim sosyolojisi ve feminist medya eleştirisi perspektifinden hareketle, Türk kitle iletişimi araçlarında kadın fail temsilini kavramsal olarak tartışmayı amaçlamaktadır.

Çalışmanın temel amacı, Türk medyasında kadın failin hangi toplumsal cinsiyet kodları ve ahlaki çerçeveler üzerinden kurulduğunu değerlendirmektir. Bu amaç doğrultusunda üç temel soru ele alınmaktadır:

- (1) Türk medyasında kadın fail hangi temsil kalıplarıyla kurulmaktadır?
- (2) Bu temsil kalıpları hangi toplumsal cinsiyet ve ahlaki kodlara dayanmaktadır?
- (3) Dijital medya ortamı bu temsilleri nasıl dönüştürmektedir?

Çalışmanın malzemesini akademik literatür, kamuoyunda geniş yankı uyandırmış davalar, erişilebilir haber örnekleri ve ikincil çalışmalar oluşturmaktadır. Tam gazete arşivine erişim olanağı bulunmadığından bu çalışma, genelleyici bir medya taraması sunmamakta; bunun yerine kavramsal ve tartışmacı bir değerlendirme ortaya koymaktadır. Bu sınırlılık, çalışmanın iddialarının kapsamını belirlemede ve bulgularının ampirik bir söylem analizinin yerine geçmediğini açıkça ortaya koymaktadır.

Nevin Yıldırım ve Melek İpek bu çalışmada ana tartışma vakası olarak konumlandırılırken; Çilem Doğan destekleyici ve karşılaştırmalı örnek olarak kullanılmaktadır. Bu vakalar, birer “veri kümesi” değil, kavramsal tartışmayı somutlaştıran “vaka düğümleri” olarak ele alınmaktadır.

Bu çalışmanın literatüre katkısı, kadın failin yalnızca “duygusallaştırılan” veya “patolojikleştirilen” bir figür olarak sunulduğunu yeniden göstermek değildir. Türk medyasında kadınların sıklıkla cinsiyetçi söylemler içinde temsil edilmektedir. Bu çalışma ise bu bulguların ötesine geçerek, kadın fail temsilinin tek biçimli değil bağlamsal olarak değişen bir yapı gösterdiğini ileri sürmektedir. Başka bir ifadeyle medya, kadın faili sabit biçimde “patolojik” olarak kodlamamakta; kadının mağduriyet düzeyi, annelik rolü, ahlaki konumu ve toplumsal cinsiyet normlarına uygunluk derecesine bağlı olarak farklı temsil rejimleri üretmektedir. Çalışmanın temel kavramsal katkısı, bu değişkenliğin Türkiye’ye özgü ahlaki ve kültürel kodlarla birlikte okunması gerektiğini ileri sürmesidir.

3. SUÇ, MEDYA VE TOPLUMSAL ANLAMIN KURULUŞU

Suç, sadece hukuki kuralların ihlali değil, toplumsal değerlerin nasıl olduğunu, nasıl inşa edildiğini, toplum içerisinde nelerin doğru kabul edilip edilmediğini gösteren toplumsal bir olgu olarak görülmelidir. Bu yaklaşımın en önemli temsilcilerinden biri olan Durkheim, suçu bireysel sapma ya da patoloji olarak değil, her toplumda zorunlu olarak var olan “normal” bir olgu olarak tanımlar. Durkheim’a göre bir toplumda suçun olmaması o toplulukta her şeyin düzenli ve sağlıklı gittiği anlamına değil, tam tersine toplumun duyarsızlaştığını, gelişmediğini ve ilerleyemediğini gösterir. Durkheim, Türkçeye Sosyolojik Yöntemin Kuralları adıyla çevrilen eserinde Durkheim’a göre suç, toplumsal yaşamın normal ve kaçınılmaz bir unsurudur; bu nedenle suçun tamamen ortadan kalktığı bir toplum düşünülemez (Durkheim, 2014).

Durkheim'in suç anlayışı suçun işlemlerinden sonra verilen ceza değil o toplumun suça verdiği tepkidir. Yapılan suç herkes tarafından bir ihlal bir yanlış olarak görülürse işte o zaman toplumun ortak değerlerinin yeniden oluşmasını sağlar. Bu bağlamda ceza, yalnızca suçlunun ıslahına yönelik değil; toplumun normatif ve etik sınırlarını yeniden üretmeye yönelik temsili bir rol taşır. Durkheim'a göre cezalandırma süreci, toplumun ortak değer ve normlarının yeniden teyit edilmesine hizmet eder (Durkheim, 2014). Böylelikle suç, kamusal düzenin kurallarını daha belirgin hâle getiren bir araç hâline gelir.

Günümüz toplumunda suçun ölçütü medya aracılığıyla belirlenmektedir. Suçun ne şekilde görünür olacağı, hangi olayların daha önemli ya da hangi olayların daha tehlikeli olarak sunulacağı medya tarafından belirlenmektedir. Türk medyasında suç haberleri genellikle bilgilendirme amacını aşarak daha duygusal ve etkileyici bir dil ile servis edilmektedir. Alankuş'a göre suç haberciliği, olayları yalnızca aktaran bir süreç değil, aynı zamanda belirli unsurları seçerek yeniden anlamlandıran bir temsil pratiğidir. Bu süreçte olayların sosyal, ekonomik ve kültürel bağlamları çoğu zaman geri planda kalabilmekte; suç bireysel bir davranış ya da kişisel sapma biçiminde sunulabilmektedir (Alankuş, 2003).

Medya-suç ilişkisini açıklayan önemli kavramlardan biri Stanley Cohen tarafından geliştirilen "ahlaki panik" (moral panic) yaklaşımıdır (Cohen, 1972). Cohen'e göre belirli kişi, grup veya olaylar medya söylemi aracılığıyla toplumun değerlerine ve düzenine yönelik tehditler olarak sunulabilmektedir. Bu süreçte medya, olayın belirli yönlerini dramatize ederek kamuoyunda korku ve endişe düzeyini artırmakta; böylece "folk devils" (halk şeytanları) olarak adlandırılan sembolik tehdit figürleri üretmektedir. Ahlaki panik yalnızca bir olayın haberleştirilmesi değil, aynı zamanda toplumsal sınırların ve normların yeniden tanımlanması sürecini ifade etmektedir.

Sonuç olarak suç, Durkheimci perspektifte toplumsal yaşamın kaçınılmaz ve işlevsel bir unsuru olarak değerlendirilirken, bu olgunun kamusal anlamı büyük ölçüde medya temsilleri aracılığıyla inşa edilmektedir. Medya, suçun gerçekliğini dramatize ederek kamu algısını yönlendirmekte; Cohen'in kavramsallaştırdığı ahlaki panik süreci üzerinden suç ve fail figürlerini toplumsal tehdit olarak çerçevelemektedir.

4. TOPLUMSAL CİNSİYET VE KADIN FAİLİN İSTİSNA OLARAK KURULMASI

Toplumsal cinsiyet, biyolojik cinsiyetten farklı olarak, bir toplumun kadınlara ve erkeklere yüklediği roller, beklentiler, davranışlar ve sorumluluklar anlamına gelir. Bunlar doğuştan gelen zorunluluklar değildir. Zamana göre, farklı toplumlara ve farklı kültürlere göre bu roller

değişkenlik gösterebilir. Bu yaklaşımın temel kuramsal dayanaklarından biri, Simone de Beauvoir'ın kadın kimliğini biyolojik determinizmden kopararak toplumsal inşa süreci içinde ele alan yaklaşımıdır. Beauvoir'ın İkinci Cins adlı eseri Türkçede de sıklıkla referans verilen temel bir metindir. Beauvoir bu yaklaşımı şu ifadeyle özetler: “Kadın doğulmaz, kadın olunur” (Beauvoir, 2019). Beauvoir'ın bu tespiti, kadın kimliğinin toplumsal normlar, roller ve beklentiler aracılığıyla kurulduğunu göstermektedir. Kadınlık, annelik, fedakârlık, duygusallık ve itaat gibi özelliklerle özdeşleştirilirken; bu özelliklerin dışına çıkan kadın figürleri “sapma” olarak kodlanmaktadır. Bu yaklaşım, toplumsal cinsiyetin sabit değil, değişken ve yeniden üretilen bir yapı olduğunu vurgulayan çağdaş kuramlarla daha da derinleştirilmiştir.

Bu noktada Judith Butler'in toplumsal cinsiyeti “performativite” kavramı üzerinden ele alan yaklaşımı belirleyicidir (Judith, 1990). Butler'a göre toplumsal cinsiyet, tekrar eden pratikler ve söylemler yoluyla sürekli olarak üretilir. Türkçe literatürde bu yaklaşım toplumsal cinsiyet, sabit bir kimlik değil, tekrar eden söylemsel ve bedensel pratikler aracılığıyla kurulan bir performanstır.

Bu temsiller arasında öne çıkan figürlerden biri “femme fatale” arketipidir. Femme fatale, güzelliğini ve zekâsını stratejik bir araç olarak kullanan, tehlike üreten kadın karakterleri ifade eder. “Ölümcül kadın” anlamına gelen bu figür, 19. yüzyıldan itibaren görsel sanatlar, edebiyat ve sinemada süreklilik arz eden bir biçimde yeniden üretilmiştir. Bu temsilde kadın, erkeği felakete sürükleyen ve onun etrafında kurulu toplumsal ilişkileri krize sokan bir özne olarak kurgulanır. Dolayısıyla femme fatale figürü, yalnızca bireysel bir yıkım anlatısı sunmaz; aynı zamanda erkeğin merkezde konumlandığı toplumsal düzenin, özellikle aile ve evlilik gibi kurumların ve bunlara bağlı ahlaki normların tehdit altında olduğu fikrini yeniden üretir (Arpacı, 2019).

Buna paralel olarak “canavar kadın” arketipi de medyada sıklıkla başvurulan bir diğer temsildir. Bu kavram, gerçek anlamda “canavar” kadınları değil, toplumsal normlara ve yerleşik değer kalıplarına uymayan kadınların nasıl problematize edildiğini açıklamak için kullanılmaktadır. Canavar kadın figürü, güçlü, öfkeli ya da geleneksel kadınlık kalıplarına uymayan özellikleri nedeniyle “anormal” ve “tehlikeli” olarak kodlanır. Bu bağlamda femme fatale ile canavar kadın arasındaki temel ayrım, tehlikenin kaynağında ortaya çıkar: femme fatale kadın çekiciliği üzerinden tehdit olarak inşa edilirken, canavar kadın bağımsızlığı ve norm dışı davranışları nedeniyle tehdit olarak temsil edilmektedir.

Medya, kadınları çoğu zaman sınırlı ve tekrarlanan arketipler üzerinden temsil eder. Toplumsal cinsiyetin bu şekilde inşa edilmesi, medyada kadın temsillerinin belirli kalıplar içinde sunulmasına yol açmaktadır. Medya çalışmalarında kadın temsillerinin genellikle “mağdur”, “fedakâr”, “kurban” ya da “ahlaki olarak sorunlu” figürler etrafında şekillendiği vurgulanmaktadır. Erkek hakimiyetinin daha baskın olduğu medya yapısı içinde kadın faillerin temsili, çoğu zaman gerekçeli nedenler yerine duygusallık, hormonal dengesizlik, kıskançlık ya da annelik rolünden sapma gibi açıklamalarla kurulmaktadır. Erkek failer akılcı ve stratejik aktörler olarak sunulurken, kadın failer “olağan dışı”, “anormal” ya da “tehlikeli” figürler olarak sunulmaktadır. Bu durum, toplumsal cinsiyet rollerinin medya aracılığıyla yeniden üretilmesine hizmet etmektedir.

Toplumsal cinsiyet, medya aracılığıyla sürekli değişen ve gelişen bir kategoridir. Beauvoir ve Butler’ın kuramsal çerçevesi, kadın kimliğinin doğal ortamlarda değil toplumsal olarak üretildiğini savunurken, Türkiye mediasında, bu üretimin kadın temsillerini sınırlı arketipler içinde sabitlediği görülmektedir. Erkek egemen medya söylemi, kadın faileri olağanüstüleştirerek ya da patolojikleştirerek hem suçun hem de kadınlığın anlamını ataerkil normlar doğrultusunda yeniden üretmektedir.

5. FEMİNİST MEDYA ELEŞTİRİSİ VE KADIN FAİL TEMSİLİNİ OKUMA BİÇİMİ

Feminist medya eleştirisi; medya yayın organlarının dizi, film, reklam ve haber gibi içeriklerde kadınları ve toplumsal cinsiyet rollerini nasıl sunduğunu inceleyen eleştirel bir yaklaşımdır. Yaklaşımına göre medya, toplumsal cinsiyet ilişkilerinde tarafsız değil, aksine erkek egemen iktidar ilişkilerini yeniden üreten ideolojik bir araçtır. Bu yaklaşım, kadınların nasıl temsil edildiğiyle birlikte nasıl temsil edilmediğini de analiz eder. Kadınların yok sayılması, stereotipleştirilmesi ve toplum kurallarına aykırı davrandıklarında cezalandırılması süreçlerini incelemeyi amaçlar. Bu çerçevede Tuchman’ın “sembolik yok sayma” kavramı (Tuchman, 1978) ile Mulvey’in “erkek bakışı” yaklaşımı (Mulvey, 1975), feminist medya eleştirisinin iki temel teorik dayanağını oluşturur.

5.1. Sembolik Yok Sayma (Symbolic Annihilation)

Gaye Tuchman’a göre kitle iletişim araçları, toplumsal yaşam hakkında temel bilgilerin öğrenildiği başlıca kurumlardan biridir. Bu nedenle kitle iletişim araçları, toplumsal değerlerin, adetlerin ve geleneklerin nesilden nesile aktarılmasında önemli bir role sahiptir. Tuchman, bu aktarım sürecinin özellikle toplumsal cinsiyet rolleri alanında belirgin biçimde işlediğini belirtir. Sembolik yok sayma, kadınların kitle iletişim araçlarında ya hiç temsil edilmemesi ya

da önemsiz, ikincil ve stereotipik rollerle temsil edilmesi anlamına gelir. Kadınlar nüfusun yarısını ve iş gücünün önemli bir bölümünü oluşturmalarına rağmen medyada orantısız biçimde az yer almaktadır. Bu yokluk, seyirciye kadınların toplumsal olarak “önemli” olmadığı mesajını vermektedir. Bu durum, kadınların niteliksel bir değersizleştirmeye maruz kaldığını gösterir. Kadınlar basında çoğunlukla kamusal özne olarak değil, özel alanla sınırlandırılmış figürler olarak sunulmaktadır. Bu durum özellikle suç ve adalet haberlerinde daha belirgin hale gelmektedir; kadınlar ya mağdur ya da fail olarak temsil edilmekte, gündelik deneyimleri ise medya anlatısının dışında bırakılmaktadır (Tuchman, 1978).

5.2. Erkek Bakışı (Male Gaze)

Feminist medya eleştirisinin bir diğer temel yaklaşımı Laura Mulvey tarafından geliştirilen “erkek bakışı”dır. Bu yaklaşım, medya ve kültürel içeriklerde olayların ve kişilerin erkek bakış açısı üzerinden sunulduğunu, kadınların ise çoğunlukla nesne konumuna indirildiğini ileri sürer. Mulvey’e göre görsel medyada anlatı, erkeğin önceliklendirildiği bir bakış etrafında kurulur ve kadın bu bakışın objesi hâline getirilir. Mulvey, sinemadaki görsel hazzı Freud’un skopofili kavramı üzerinden açıklar ve bakmanın haz verici bir etkinlik olduğunu vurgular. Sinema, izleyiciyi fark edilmeden başkalarını izleyen bir konuma yerleştirerek röntgenci bir haz üretir (Mulvey, 1975).

Bu bakma hazzı cinsiyetlendirilmiştir: ataerki düzende bakma etkinliği erkek, bakılma konumu ise kadın olarak kodlanır. Bu nedenle kadın, anlatının ilerlemesi için değil, görsel ve erotik haz üretmek için temsil edilir. Erkek bakışı yaklaşımı, kadın bedeninin medyada nasıl sunulduğunu anlamak açısından önemlidir. Kadınlar çoğunlukla bedenleri, duyguları ve cinsellikleri üzerinden temsil edilirken, erkekler akılcı, aktif ve güçlü bireyler olarak yansıtılmaktadır. Bu durum özellikle suç haberlerinde belirginleşmekte; kadının dış görünümü ve kişisel özellikleri ön plana çıkarılırken suç eylemi arka planda kalabilmektedir.

5.3. Feminist Medya Eleştirisinin Suç ve Adalet Söylemine Katkısı

Feminist medya eleştirisi, medya içeriklerinde kadınların ve toplumsal cinsiyet rollerinin nasıl temsil edildiğini inceleyen eleştirel bir yaklaşım olarak ortaya çıkmıştır. Bu yaklaşımın temel varsayımı, medyanın toplumsal cinsiyet ilişkileri açısından tarafsız bir alan olmadığı; aksine mevcut iktidar ilişkilerini yeniden üreten ideolojik bir mekanizma olarak işlev gördüğüdür. Feminist medya çalışmaları, kadınların medyada görünür olma biçimlerini, hangi roller içinde sunulduklarını ve hangi söylemsel süreçlerle temsil edildiklerini analiz etmektedir.

Uluslararası literatürde feminist medya araştırmaları, kadınların medya içeriklerinde çoğu zaman sınırlı ve stereotipleştirilmiş roller içerisinde sunulduğunu ortaya koymuştur. Tuchman kadınların medyada görünmez kılınmasını veya yalnızca belirli kalıp roller içinde temsil edilmesini “sembolik yok sayma” (symbolic annihilation) kavramıyla açıklamaktadır (Tuchman, 1978). Benzer şekilde Mulvey, görsel anlatıların erkek bakışı (male gaze) etrafında kurulduğunu ve kadınların çoğu zaman aktif özne olmaktan ziyade görsel nesnelere olarak konumlandırıldığını ileri sürmektedir (Mulvey, 1975).

Türkiye literatüründe de benzer biçimde medyanın toplumsal cinsiyet eşişsizliklerini yeniden üreten bir alan olduğu ifade edilmektedir. Alankuş, haber söyleminin kadınları çoğu zaman geleneksel toplumsal cinsiyet rolleri içinde değerlendirdiğini belirtirken (Alankuş, 2007) Binark ve Bek medyada kullanılan dilin kadınları ikincilleştiren ve cinsiyetçi kalıpları yeniden üreten bir yapı taşıdığını göstermektedir (Binark & Bek, 2010). Özellikle suç haberciliğinde kadınların “mağdur”, “anne”, “eş”, “ahlaki özne” veya “sapkın kadın” kategorileri içinde temsil edilmesi, medya söyleminin toplumsal cinsiyet normlarından bağımsız olmadığını ortaya koymaktadır.

Bu bağlamda feminist medya eleştirisini, kadın failin neden yalnızca hukuki bir özne olarak değil, aynı zamanda toplumsal cinsiyet normlarının ihlalini temsil eden bir figür olarak sunulduğunu açıklamak açısından önemli bir teorik zemin sunmaktadır.

6. MEDYATİK ÇERÇEVELEME ve KADIN FAİL TEMSİLİNİN İNŞASI

Medya içerikleri toplumsal gerçeğliği doğrudan ve tarafsız biçimde aktarmamaktadır. Olayların hangi yönlerinin görünür hale getirileceği, hangi unsurların ön plana çıkarılacağı ve hangi anlam ilişkileri içinde sunulacağı belirli seçme ve düzenleme süreçleri aracılığıyla gerçeğleşmektedir. Bu süreç medya çalışmalarında “çerçeveleme” (framing) kavramıyla açıklanmaktadır.

Çerçeveleme yaklaşımının ilk sistematik teorik temelleri Goffman tarafından geliştirilmiştir. Goffman’a göre bireyler gündelik yaşamda karşılaştıkları olayları anlamlandırabilmek için zihinsel yorum şemaları kullanmaktadır. Bu yorum şemaları “çerçeveler” olarak adlandırılmakta ve bireylerin gerçeğliği algılama biçimini şekillendirmektedir. Dolayısıyla toplumsal olaylar nesnel gerçeğlikler olarak değil, belirli anlam sistemleri içinde yorumlanan olgular olarak ortaya çıkmaktadır (Goffman, 1974).

Medya alanında çerçeveleme yaklaşımını geliştiren Entman ise çerçevelemeyi, algılanan gerçeğliğin bazı yönlerinin seçilerek daha görünür hale getirilmesi süreci olarak

tanımlamaktadır. Entman'a göre medya çerçeveleri dört temel işlev yerine getirmektedir: problemi tanımlamak, sorumluluğu belirlemek, ahlaki değerlendirme yapmak ve çözüm önermek. Bu süreçte bazı unsurlar görünür hale gelirken bazı unsurlar geri planda kalmaktadır (Entman, 1993). Tankard ise medya çerçevelerinin haber başlıkları, görseller, kelime tercihleri, metaforlar ve haber kaynakları gibi somut araçlar üzerinden kurulduğunu ileri sürmektedir. Dolayısıyla çerçeveleme yalnızca soyut bir anlamlandırma süreci değil, haberin dilsel ve görsel organizasyonu aracılığıyla somutlaşan bir medya pratiğidir (Tankard, 2001).

Bu çalışma açısından çerçeveleme yaklaşımı, kadın failin medya söylemi içerisinde nasıl anlamlandırıldığını açıklamak için önemli bir analitik araç sunmaktadır. Kadın failin “anne”, “mağdur”, “duygusal”, “vahşi” veya “ahlaken sapmış” biçimlerde sunulması yalnızca bireysel haber tercihleriyle açıklanamaz. Bu temsil biçimleri, olayın belirli yönlerini öne çıkaran ve belirli yönlerini görünmez hale getiren çerçeveleme süreçlerinin ürünüdür. Dolayısıyla feminist medya eleştirisi kadınların neden belirli biçimlerde temsil edildiğini açıklarken, çerçeveleme yaklaşımı bu temsilin hangi söylemsel mekanizmalar aracılığıyla üretildiğini göstermektedir.

7. TÜRKİYE'DE NAMUS, AHLAK VE MAKBUL KADINLIK KODLARI

Namus kavramı Türkiye'de bir taraftan erdem diğer taraftan üstünlük/hiyerarşi olarak tanımlanır. Her iki durumda da namus, cinsiyete dayalı bir değer sistemi olarak düşünülür. Erdem olarak namus, çoğunlukla kadınlarla ilişkilidir, üstünlük/hiyerarşi olarak namus ise erkeklerle bağlantılıdır.

Toplumsal cinsiyet kimliğinin oluşturulmasında önemli bir yere sahip olan namus, farklı kültürlerde farklı tanımlara sahiptir ve kavramının en açık ve belirgin anlamı cinsel davranışa ilişkin “saflığın korunması”, evlendikten sonra da sadece eşine sadık kalma şeklinde tanımlanmaktadır (Adak, 2017). Ataerkil toplumlarda kadınların cinsel açıdan saf ve sadık olmaları istenmektedir. ‘Eğer herhangi bir nedenle bunu beceremezlerse erkeklerin kadınlara karşı şiddet göstermesi birçok toplumda normal kabul edilmektedir çünkü kadının namusu erkeğin şerefi olarak algılanmaktadır (Sakallı Uğurlu & Akbaş, 2013). Kadının bekareti, evlilik dışı cinsel ilişkisinin olmaması, düzgün giyinmesi ve bir kadından “beklenen” şekilde davranması namusla yakından ilgilidir (Kardam, 2005). Toplumda kadınları baskılayan namus, erkeklerin yaşamlarının odağına da kadınların namus bekçileri olma görevini koymaktadır. Kadınlar ve erkekler için farklı namus ve ahlak ölçütlerinin geçerli olduğu toplumlarda, namus gerekçesiyle işlenen cinayetlerin ortaya çıkmasında, sürdürülmesinde ve kuşaktan kuşağa aktarılmasında medyanın önemli bir rolü bulunmaktadır. Medyada yer alan şiddet haberleri, bu olayların toplumsal sonuçlarına dikkat çekerek sorunun çözümüne katkı sunabileceği gibi,

kullanılan dil ve anlatım biçimine bağlı olarak şiddeti olağanlaştırabilir ve toplumsal bellekte kalıcı hâle getirebilir. Bu nedenle asıl belirleyici olan, medyanın şiddet olaylarını hangi bakış açısıyla ve nasıl bir söylemle okura aktardığıdır (Adak, 2017).

Türkiye’de suçun ve özellikle kadın kimlikleri üzerinden haberleştirilmesi, çoğu zaman yasal yollardan ziyade toplumun değer yargıları ve ahlaki ölçütler üzerinden işler. Bu ölçütler genelde “namus” ve “ahlak” kavramlarıdır. Medya, kadınları “makbul/namuslu” ile “sapkın/ahlak dışı” kavramları içine sokarak, suçun sebeplerini ve fail/mağdur ayrımını toplumsal cinsiyet kuralları çerçevesinde yeniden kurar. Nitekim yazılı basında şiddet haberlerine ilişkin değerlendirmeler, kadınların “kendilerinden beklenen değerlere” ve “namus/ahlak anlayışına uygun” davranmadıkları varsayıldığında yapılan şiddete, vuku bulmuş olaya bakışın değiştiği görülmektedir. Namus söylemi, basında sadece bireysel bir ahlak ölçütü olarak değil; kadın bedenini ve kadın cinselliğini kontrol eden ve toplumsal düzeni sağlayan bir ilke olarak kabul görmektedir. Kadın cinayetleri haberlerinde kullanılan dilin, “şeref ve namus” başlığı altında kadın bedeni üzerindeki erkek egemen kontrolünün nasıl olduğu ve kullanılan sözcük seçimi ve görseller yoluyla nasıl şekillendiği ve ataerkil bakış açısıyla izleyiciye sunulduğu aşikardır.

Bu çerçevede Tahincioğlu’nun Türkiye basını üzerine yaptığı çalışma, “namus/töre/kadın cinayeti” ayrımlarının haber metinlerinde nasıl kurulduğunu ve “namus normu” ile kadına yönelik şiddet arasındaki ilişkinin medya tarafından hangi açılardan manipüle edilerek sunulduğunu tartışır. Çalışmanın özeti, hegemonik cinsellik söyleminin bazı kadınları “ahlaken düşmüş”, bazılarını “kurban”, bazılarını ise “masum” olarak sınıflandıran ayrımcı bir çerçeve ürettiğini açık biçimde ortaya koyar. Bu tür sınıflandırmalar, haberin görünürde “bilgilendirici” olsa bile, aslında kadınların toplumsal değerler karşısındaki konumunu yargılayan ve “makbul kadınlık” sınırlarını pekiştiren bir işlev gördüğünü gösterir (Tahincioğlu, 2010).

8. KADIN FAİLİN DUYGUSALLAŞTIRILMASI VE PATOLOJİKLEŞTİRİLMESİ

Kadın fail temsilleri, medya söyleminde duygusal çerçevelerin en yoğun biçimde kullanıldığı alanlardan birini oluşturmaktadır. Haber medyasında kadın suçlular çoğunlukla aşk, annelik, kıskançlık, terk edilme ya da intikam gibi duygusal temalar üzerinden kurgulanmaktadır. Bu durum, kadın failere ilişkin anlatının rasyonel açıklamalardan ziyade duygusal aşırılıklar üzerinden kurulmasına neden olmaktadır. Dolayısıyla kadın failin temsili, yalnızca bir suç anlatısı değil, aynı zamanda toplumsal cinsiyet normlarının yeniden üretildiği bir söylemsel alan olarak karşımıza çıkmaktadır.

Medya, kadın faileri sıklıkla duygusal yoğunluk üzerinden anlamlandırarak, suç eylemini

dramatik bir hikâye formuna dönüştürmektedir. Bu yaklaşım, kadın faileri toplumsal cinsiyet kurallarıyla uyumlu hale getirmeye yönelik bir strateji olarak değerlendirilebilir. Kadınların “duygusal”, “irrasyonel” ve “kontROLSÜZ” bireyler olarak sunulması, suçun nedenlerini bireysel ve psikolojik faktörlere indirgerken, yapısal ve toplumsal bağlamın görünmez kılınmasına yol açmaktadır. Özellikle aşk ve intikam temaları, kadın failin eylemini dramatize ederek suçun etik boyutunun geri plana itilmesine neden olmaktadır. Bu tür anlatılar, dijital medyada magazinleşme eğilimini güçlendirerek suçun ciddiyetini zayıflatmaktadır.

Kadın failin haberleştirilmesinde annelik teması merkezi bir yer tutmaktadır. Annelik, toplumsal olarak kutsal ve dokunulmaz bir rol olarak kurgulandığı için, bu role “aykırı” davranan kadınlar medya söyleminde daha sert bir biçimde yargılanmaktadır. Kadın failin annelik kimliği üzerinden sunulması, suç anlatısında sapma ve ahlaki çöküş vurgusunu güçlendiren bir araç olarak işlev görmektedir (Madriz, 1997).

Kadınlar hem mağdur hem de fail olarak yer aldıkları haberlerde sıklıkla anne, eş ya da sevgili rolleri üzerinden tanımlanmakta; bu rollerle ilişkilendirilen duygusal zayıflıklar, olayın merkezine yerleştirilmektedir. Bu tür temsiller, kadın öznelliğini daraltarak bireyi yalnızca ilişkisel kimlikler üzerinden tanımlayan bir söylem üretmektedir. Böylece kadın failin eylemi, bireysel bir suçtan ziyade “kadınlık rolünden sapma” olarak anlamlandırılmaktadır.

Kadın fail temsilleri genel olarak iki temel söylemsel çerçevede şekillenmektedir. İlk olarak, kadın fail toplumsal cinsiyet normlarını ihlal eden bir figür olarak sunulmakta ve annelik, namus ve kadınlık gibi değerlere aykırılığı üzerinden “ahlaki sapma” kategorisine yerleştirilmektedir. İkinci olarak ise suç eylemi, psikolojik sorunlar, duygusal taşkınlıklar ya da bireysel travmalar üzerinden açıklanarak patolojikleştirilmektedir (Frances, 1985).

Kadın failin duygusallaştırılması ve patolojikleştirilmesi yalnızca bireysel suç anlatılarının kurulma biçimiyle sınırlı değildir; aynı zamanda medyanın kadınlık ile meşruiyet arasındaki ilişkiyi nasıl tanımladığını da göstermektedir. İncelenen örneklerde kadın failin değerlendirilmesinde suçun niteliğinden çok, failin toplumsal cinsiyet normlarına ne ölçüde uyduğu belirleyici görünmektedir. Bu nedenle kadın failiği yalnızca hukuki bir kategori değil, aynı zamanda kültürel ve ahlaki değerlendirmelerin konusu hâline gelmektedir.

Bu durum, kadın fail temsiline bir “duygusal rejim” üretildiğini göstermektedir. Duygusal rejim, medyanın belirli olaylara ilişkin hangi duyguların meşru ve kabul edilebilir olduğunu belirleyen söylemsel mekanizmalarını ifade etmektedir. Kadın failin aşk, kıskançlık, annelik, mağduriyet veya travma üzerinden açıklanması; suçun nedenlerini bireysel psikolojiye

indirgerken yapısal eşitsizlikleri görünmez kılmaktadır. Erkek fail çoğunlukla eylemi gerçekleştiren bir özne olarak temsil edilirken, kadın failin kim olduğu kadar nasıl bir kadın olduğu da değerlendirme konusu hâline gelmektedir (Rosalind, 2006).

Bu çerçevede kadın fail temsili yalnızca suçun anlatımını değil, aynı zamanda “makbul kadınlık” sınırlarının yeniden çizilmesini de sağlamaktadır. Medya, suç haberleri aracılığıyla yalnızca hukuki bir olay aktarmamakta; aynı zamanda hangi kadınlığın kabul edilebilir, hangisinin sapma olarak görüleceğine ilişkin toplumsal normları yeniden üretmektedir.

9. DİJİTAL HABERCİLİKTE HİKÂYELEŞTİRME, SEYİRLİK SUÇ VE MAGAZİNSELLEŞME

Kriminal kadın figürü, medya ortamlarının dönüşümüyle birlikte yeniden biçimlenen bir temsil alanı içinde ele alınmalıdır. Geleneksel medyada üçüncü sayfa haberciliği ile sınırlı olan suç anlatıları, dijitalleşme süreciyle birlikte hem içerik hem de sunum biçimi açısından önemli bir değişim geçirmiştir. Yazılı basında üçüncü sayfa haberciliği, şiddet olaylarını süreklilik arz eden bir haber alanına dönüştürerek bu tür içerikleri gündelik medya tüketiminin parçası haline getirmiştir. Ancak bu dönemde dahi suç haberleri çoğu zaman bağlamından koparılarak, çarpıtılmış ve yüzeysel biçimde aktarılmıştır (Atmaca, 2023).

Dijital medyaya geçişle birlikte bu eğilim daha da derinleşmiş ve suç haberleri yalnızca bilgi aktarımı olmaktan çıkarak dikkat çekme ve tüketim üretme amacıyla yeniden yapılandırılmıştır. Bu dönüşümün merkezinde yer alan “tık ekonomisi”, haberin değerini kamusal öneminden ziyade aldığı etkileşim üzerinden belirleyen bir sistem yaratmıştır. Bu bağlamda kadın faillerin temsili, izleyicinin ilgisini çekecek şekilde kurgulanan başlıklar, çarpıcı görseller ve duygusal anlatılar üzerinden yeniden şekillendirilmektedir (Tandoc, 2014).

Bu süreçte suç haberlerinin anlatımı giderek hikâyeleştirilmekte ve merak unsuru ön plana çıkarılmaktadır. Kadın failin eylemi, yalnızca bir suç vakası olarak değil; aşk, ihanet, intikam ya da trajedi ekseninde ilerleyen dramatik bir anlatı içinde sunulmaktadır. Bu tür hikâyeleştirme pratikleri, okuyucunun dikkatini sürekli kılmayı hedeflerken, aynı zamanda suçun toplumsal ve yapısal boyutlarını geri plana itmektedir. Böylece suç, açıklanması gereken bir olgu olmaktan çıkarak, tüketilmesi gereken bir içerik haline gelmektedir.

Dijital medya ortamında suçun sunumu, görsel estetik ve duygu yönetimi ile iç içe geçmiştir. Özellikle kadın cinayetleri gibi yüksek duygusal yoğunluğa sahip olaylar, estetikleştirilmiş görseller, tekrar eden video içerikleri ve çarpıcı başlıklar aracılığıyla dolaşıma sokulmaktadır. Bu durum, suçun “seyirlik” bir forma bürünmesine yol açmaktadır. İzleyici, suçun etik ve

toplumsal boyutlarından ziyade, olayın dramatik ve görsel yönlerine odaklanmakta; böylece şiddet içerikleri bir tür medya tüketim nesnesine dönüşmektedir.

Bu dönüşüm, kadın failin temsilini de doğrudan etkilemektedir. Kadın suçlular, dijital medya söyleminde yalnızca hukuki özne olarak değil, aynı zamanda duygusal ve dramatik anlatıların merkezinde yer alan karakterler olarak sunulmaktadır. Bu bağlamda kadın fail, dikkat çekici başlıklar, çarpıcı görseller ve hikâyeleştirilmiş anlatılar aracılığıyla “tüketilebilir içerik”e dönüştürülmektedir. Bu temsil biçimi hem suçun doğasını hem de kadınlığın toplumsal anlamını yeniden kurmakta; kadın suçluyu olağan bir failden ziyade izlenmesi ve tüketilmesi gereken bir figür haline getirmektedir (Kural, 2019).

Sonuç olarak, dijital habercilik suçun sunumunda yalnızca haber sayısının artması değil, aynı zamanda sunum biçiminin de değişmesi anlamına gelmektedir. Tık odaklı içerik üretimi, hikâyeleştirme ve görsel kullanımın artması, suç haberlerinin daha magazinsel bir biçimde sunulmasına yol açmaktadır. Bu süreçte kadın failler, çoğu zaman duygusal ve dramatik yönleri öne çıkarılarak, dikkat çekici ve tüketilebilir içerikler haline getirilmektedir. Bu durum, medyanın suç algısını şekillendirme gücünü artırırken, toplumun olayları nasıl anlamlandırdığını da doğrudan etkilemektedir.

10. ÖRNEK VAKALAR ÜZERİNDEN TARTIŞMA

Bu çalışmada kullanılan vakalar rastlantısal biçimde seçilmemiştir. Seçim üç ölçüte dayandırılmıştır: (1) kamuoyunda yüksek görünürlük yaratması, (2) kadın failin farklı söylemsel biçimlerde temsil edilmesini mümkün kılması, (3) farklı medya çerçevelerini görünür hale getirmesi. Bu nedenle örnekler istatistiksel temsil gücü taşıyan bir veri seti olarak değil, kavramsal karşılaştırma sağlayan analitik vaka düğümleri olarak değerlendirilmelidir.

Nevin Yıldırım Olayı

Nevin Yıldırım olayı Türkiye’de kadın failliği ve korunma hakkı tartışmalarının en dikkat çekici örneklerinden biridir. Hukuki ve toplumsal açıdan kamuoyunda uzun süre tartışma konusu olmuştur. Nevin Yıldırım Isparta’nın Yalvaç ilçesinde yaşayan evli ve 2 çocuk annesi bir kadındı. Nevin Yıldırım beyanında bir süre boyunca bir erkek tarafından cinsel saldırıya uğradığını ve tehdit edildiğini söyledi. 2012 yılında bu cinsel saldırı sonucu hamile kalan Nevin Yıldırım 28 Ağustos 2012 günü söz konusu kişiyi öldürdü ve başını köy meydanına attı (Bağımsız İletişim Ağı, 2021). Olay Türkiye’de büyük yankı uyandırdı ve kadına yönelik şiddet, meşru müdafaa ve ceza hukuku tartışmalarının fitilini yeniden ateşledi.

Çilem Doğan Olayı

Adana’da yaşayan Çilem Doğan 8 Temmuz 2015 günü eşini tabancayla vurarak öldürmüştür. Doğan eşinin kendisine şiddet uyguladığını ve seks işçiliğine zorladığını iddia etmiştir. Dava aşamasında anlaşılmıştır ki Doğan, evliliğinin ilk aylarından itibaren eşinden fiziksel ve psikolojik şiddet görmüş, durumu emniyet yetkililerine bildirmiş, şiddet adli kurumlarca belgelenmiş ve bunlara dayanılarak birçok kez koruma kararı çıkarılmıştır. Eşi tarafından fuhuş yaptırmaya zorlandığına yönelik şikâyetleri de bulunmaktadır. Doğan, şikâyetlerinden bazılarını eşinin tehditleri sonrasında geri aldığını belirtmiştir. Hasan Karabulut’un gasp, cinsel saldırı ve çete kurmak gibi suçlardan sabıkası vardır. Doğan, olaydan bir gün önce emniyet yetkililerine başvurarak kocasını çek-senet çetesi kurmak suçundan ihbar ettiğini ve koruma istediğini ancak sonuca ulaşamadığını belirtmiştir. Doğan’ın ifadesine göre 8 Temmuz 2015 günü, Karabulut kendisine şiddet uygulamıştır ve onu ertesi gün Antalya’ya götüreceğini ve iki kadınla fuhuş yaptıracığını söylemiştir. Doğan mahkemedeki savunmasında, eşinin saldırısı esnasında ne yaptığının farkında olmadığını, bir an kocasının silahını aldığını ve ateşlediğini ve arkalarından geleceğinden korkarak çocuğunu da alarak kaçtığını söylemiştir. Doğan, eşinin ölü bulunmasından sonra teslim olmuştur (Erol, 2021).

Melek İpek Olayı

Melek İpek, Antalya’nın Döşemealtı ilçesinde yaşayan, evli ve iki çocuk annesi bir kadındı. Olaydan önceki süreçte, Melek İpek’in eşi Ramazan İpek tarafından uzun süre fiziksel ve psikolojik şiddete maruz kaldığını beyan ettiği ve bu şiddetin sistematik bir hâl aldığı ileri sürülmüştür. Basına ve dava dosyasına yansıyan bilgilere göre, Melek İpek’in daha önce de darp edildiği, tehdit edildiği ve ev içinde baskı altında yaşadığı iddiaları bulunmaktadır. 7 Ocak 2021 günü meydana gelen olayda, Melek İpek eşini av tüfeğiyle vurarak öldürmüştür. Olayın ardından yapılan incelemelerde, Melek İpek’in vücudunda ve yüzünde darp izleri bulunduğu, özellikle göz çevresinde morluklar ve şişlikler olduğu tespit edilmiştir. Bu görüntüler basına yansdıktan sonra kamuoyunda güçlü bir etki yaratmış ve olayın algılanışını önemli ölçüde şekillendirmiştir. Melek İpek, ilk ifadesinde olay günü de eşinin kendisine şiddet uyguladığını, kendisini ve çocuklarını tehdit ettiğini ve bu nedenle korku içinde hareket ederek silahı kullandığını söylemiştir. Ayrıca olayın ardından çocuklarıyla birlikte evden uzaklaşmaya çalıştığı da ifade edilmiştir. Bu beyanlar, olayın “kasten öldürme” mi yoksa “meşru müdafaa” mı olduğu yönündeki tartışmaların merkezinde yer almıştır (Independent, 2021).

10.1. Olayların Medyada Sunuluş Biçimleri

Medya, Nevin Yıldırım olayını yoğun biçimde sansasyonel ve şok edici bir anlatı üzerinden servis etmiştir. Haber başlıklarında ve içeriklerinde “dehşet”, “vahşet”, “kan donduran olay”

gibi ifadeler sıkça kullanılmış; özellikle cinayetin işleniş biçimi (başın kesilmesi ve köy meydanına atılması) sürekli vurgulanmıştır. Bu durum, olayın hukuki ve toplumsal bağlamından çok, şiddetin görsel ve çarpıcı boyutunun öne çıkarılmasına neden olmuştur. Böylece Nevin Yıldırım, sıradan bir failden ziyade “aşırı” ve “anormal” bir figür olarak sunulmuştur. Olay çoğunlukla bağlamından koparılarak aktarılmıştır. Nevin Yıldırım’ın beyan ettiği cinsel saldırı ve tehdit süreci bazı haberlerde yer alsa da bu unsur çoğu zaman ikincil planda kalmış; cinayetin kendisi ana anlatı haline getirilmiştir. Bu durum, olayın bir “öz savunma” ya da “şiddet geçmişi” bağlamında değerlendirilmesini zorlaştırmış, kadının eylemini açıklayan yapısal faktörlerin görünmez kalmasına yol açmıştır.

Ayrıca medya, Nevin Yıldırım vakasını büyük ölçüde ahlaki yargı içeren bir dil ile aktarmıştır. Olay, yalnızca hukuki bir suç olarak değil, aynı zamanda toplumsal normların ihlali olarak sunulmuş; bu da kadının eyleminin “anlaşılması gereken” değil, “kınanması gereken” bir durum olarak çerçevelenmesine yol açmıştır. Bu tür bir söylem, kadın failliğini istisnai ve kabul edilemez bir durum olarak kodlamaktadır.

Dijital medyada ise olayın magazinleşme ve tık odaklı sunum eğilimi daha belirgin hale gelmiştir. Başlıkların çarpıcılığı artırılmış, olayın en dikkat çekici unsurları sürekli yeniden dolaşıma sokulmuş ve bu durum, suçun bir tür “seyirlik içerik” haline gelmesine katkı sağlamıştır. Bu süreçte Nevin Yıldırım figürü, yalnızca bir fail değil, aynı zamanda dikkat çekici bir medya nesnesi olarak yeniden üretilmiştir.

Çilem Doğan olayının medyaya yansımada ise haber kanallarında Doğan hakkında “kocasını öldüren kadın”, “genç kadın” ve “bir çocuk annesi” gibi tanımlar yapılarak evli bir kadının kocasını öldürme eylemine vurgu yapılarak Doğan’ın suçluluğunu vurgulamıştır. Başka haberlere baktığımızda ise Doğan için “katil zanlısı”, “genç kadın”, “eşini vurarak öldüren Çilem” ve “bir çocuk annesi” gibi tanımlamalar kullanmıştır. Açıkça görüldüğü üzere genç kadından normal bir fail olarak bahsedilmek yerine “genç kadın” ve “anne” tanımlarıyla olayı magazinleştirilerek ve kullanılan genel geçer cinsiyetçi tanımlamaları kullanılarak bu söylemlere medya katkıda bulunmuştur. Gençlik, güzellik ve annelik gibi tanımlamaların haberlerde kadınlar için kullanılan ve toplumsal cinsiyet rollerine dayanan kalıp yargıları yeniden ürettiği görülmektedir (Van Zoonen, 1994).

Çilem Doğan olayının, davanın medyada yalnızca aktarılmadığını, haber metinleri ve fotoğraflar aracılığıyla belirli bir anlam çerçevesi içinde kurgulandığını ortaya koymaktadır. Özellikle “meşru müdafaa” tartışmasının, medya kuruluşlarının ideolojik yönelimlerine bağlı olarak farklı biçimlerde sunulduğu görülmektedir. Çalışma, liberal ve muhafazakâr yayın

çizgisine sahip gazetelerin aynı olayı başlıklar, spotlar, alıntı tercihleri ve fotoğraf kullanımı üzerinden farklı söylemsel stratejilerle ele aldığını; bu süreçte “fail kadın” figürünün anlamının medya tarafından yeniden üretildiğini göstermektedir.

Bu temsiller yalnızca kadın failin kimliğini tanımlamakla kalmamakta, aynı zamanda okuyucunun olayı belirli bir duygusal çerçevede değerlendirmesine de yön vermektedir. İncelenen haberlerde Çilem Doğan'ın annelik ve gençlik özelliklerinin sürekli vurgulanması, suç eyleminin hukuki boyutundan çok kadın kimliği üzerinden tartışılmasına neden olmaktadır. Benzer biçimde haber metinlerinde failin eyleminden ziyade kadınlık rollerine yapılan göndermelerin öne çıkarılması, kadın suçluluğunun toplumsal cinsiyet normları çerçevesinde anlamlandırıldığını göstermektedir. Bu durum, kadın failin yalnızca işlediği suç üzerinden değil, aynı zamanda "nasıl bir kadın olduğu" üzerinden değerlendirildiğini ortaya koymaktadır. Dolayısıyla medya söylemi, suçun aktarımından öte kadınlık normlarının yeniden üretildiği ve meşrulaştırıldığı bir anlamlandırma alanı olarak işlev görmektedir.

Melek İpek davası ise medyada yoğun biçimde şiddet mağduru kadın anlatısı üzerinden servis edilmiştir. Melek İpek'in yüzündeki darp izlerinin basına yansıyan fotoğrafları, haberlerin merkezine yerleşmiş ve olayın algılanışını doğrudan belirlemiştir. Bu görseller, kadının uzun süre maruz kaldığı şiddeti görünür kılarak izleyicide empati üretmiş ve fail konumundaki kadının “korunma refleksiyle hareket eden” bir özne olarak değerlendirilmesine zemin hazırlamıştır. Olay, büyük ölçüde “meşru müdafaa” çerçevesi içinde kurulmuştur. Haber başlıklarında ve içeriklerinde “kendini savundu”, “şiddetten kurtulmak için ateş etti” gibi ifadelerin öne çıkarılması, olayın hukuki değerlendirmesini kamuoyu nezdinde yönlendiren bir etki yaratmıştır. Bu durum, medyanın yalnızca aktaran değil, aynı zamanda anlamlandıran bir aktör olduğunu açıkça göstermektedir.

Dijital medyada ise olayın duygusallaştırılması ve geniş kitlelere yayılması daha belirgin hale gelmiştir. Sosyal medya kampanyaları, özellikle #MelekİpekYalnızDeğildir etiketi etrafında örgütlenmiş; bu da medyanın yalnızca haber aktaran değil, aynı zamanda toplumsal mobilizasyonu tetikleyen bir rol üstlendiğini göstermiştir. Ancak bu süreçte olayın dramatik yönleri öne çıkarılmış, şiddet anlatısı çoğu zaman duygusal yoğunluk üzerinden yeniden üretilmiştir. Bununla birlikte bu “olumlu” çerçevelenme de tamamen nötr değildir. Melek İpek'in medyada meşrulaştırılması, büyük ölçüde onun “şiddet gören kadın”, “anne” ve “mağdur eş” kimlikleriyle uyumlu bir şekilde sunulmasına bağlıdır. Bu durum, kadın failliğinin ancak belirli toplumsal cinsiyet normlarına uygunluk gösterdiğinde kabul edilebilir hale geldiğini ortaya koymaktadır.

Melek İpek vakası, medyada kadın failliğinin sabit bir biçimde sunulmadığını; aksine olayın bağlamına ve kullanılan söylemsel stratejilere bağlı olarak yeniden kurulduğunu göstermektedir. Bu vakada medya, dramatisasyon ve duygusallaştırma unsurlarını kullanmakla birlikte, kadını meşru müdafaa çerçevesinde konumlandırarak kısmen rasyonelleştiren bir temsil üretmiştir. Bu da kadın fail temsillerinin medya söylemi içinde esnek ve bağlamsal olarak değişken bir yapıya sahip olduğunu ortaya koymaktadır.

Vaka analizleri kuramsal çerçevede ele alınan arketipler açısından değerlendirildiğinde, kadın fail temsilinin belirli kalıplar etrafında yeniden üretildiği görülmektedir. Nevin Yıldırım vakası, özellikle olayın işleniş biçiminin medya tarafından “dehşet”, “vahşet” ve “anormal davranış” ekseninde sunulması nedeniyle “canavar kadın” arketipine yaklaşmaktadır. Burada kadın, yalnızca suç işleyen bir özne değil, toplumsal sınırların dışına taşan tehdit unsuru olarak temsil edilmektedir. Melek İpek ve Çilem Doğan vakalarında ise medya söylemi daha farklı işlemektedir. Bu örneklerde kadınlar doğrudan “canavarlaştırılmamakta”; annelik, mağduriyet ve duygusal kırılganlık eksenlerinde açıklanmaktadır. Bu durum kadın failliğinin toplumsal cinsiyet normlarına uygunluk derecesine bağlı olarak yeniden çerçevelendiğini göstermektedir. Femme fatale arketipinin ise incelenen vakalarda doğrudan görünür olmadığı, ancak özellikle kadınların ilişki, aşk, kıskançlık ve cinsellik üzerinden anlamlandırıldığı medya söylemlerinde dolaylı biçimde yeniden üretildiği söylenebilir. Böylece arketipler yalnızca teorik açıklamalar değil, medya söyleminin kadın failliğini nasıl anlamlandırdığını gösteren analitik araçlar olarak işlev kazanmaktadır.

Sonuç olarak, bu dört vaka birlikte değerlendirildiğinde, medyanın kadın failliğine yönelik tekil ve tutarlı bir yaklaşım sergilemediği, aksine olayın bağlamına ve kurulan söylemsel çerçeveye bağlı olarak farklı anlamlar ürettiği görülmektedir. Nevin Yıldırım örneğinde kadın fail “vahşet” ve “sapma” ekseninde anormalleştirilirken, Melek İpek vakasında aynı fail konumu “mağduriyet” ve “meşru müdafaa” söylemleriyle kısmen meşrulaştırılmıştır. Çilem Doğan vakasında kadın, “anne” ve “genç kadın” gibi toplumsal roller üzerinden çerçevelenerek magazinleştirilmiş; bu farklılaşmalar, medyanın olayları yalnızca aktaran değil, kadınlık, suç ve meşruiyet arasındaki ilişkiyi yeniden kuran bir anlamlandırma mekanizması olduğunu göstermektedir. Sonuç olarak kadın fail, medya söyleminde sabit bir kategori değil; toplumsal cinsiyet normlarına uygunluk derecesine göre ya meşrulaştırılan ya da dışlanan, bağlamsal olarak değişen bir temsil alanı içinde konumlandırılmaktadır.

Bu bölüm, sistematik bir içerik analizi sunmamakta; örnek vakalar kavramsal tartışmayı somutlaştırmak ve teorik çerçeveyi görünür kılmak amacıyla kullanılmaktadır. Nevin Yıldırım,

Melek İpek ve Çilem Doğan vakaları, Türk medyasındaki kadın fail temsilinin genel eğilimlerini göstermek üzere seçilmiş; ancak bu seçim sistematik bir örnekleme prosedürüne değil, kamuoyunda yarattıkları etkiye ve tartışmayı somutlaştırma kapasitelerine dayanmaktadır. Bu nedenle vakalardan çıkarılan sonuçlar genelleyici ampirik iddialar değil, teorik gözlemler olarak okunmalıdır.

11. TARTIŞMA

Bu makalede ele alınan kuramsal çerçeve ve örnek vakalar bir arada değerlendirildiğinde, Türk kitle iletişimi araçlarında kadın fail temsilinin birkaç temel örüntü etrafında şekillendiği ve bu örüntülerin iletişim sosyolojisi perspektifinden okunmasının analitik açıdan verimli olduğu görülmektedir.

Kadın Fail Temsilinin Görünür Kıldıkları

Feminist medya eleştirisi, sembolik yok sayma ve erkek bakışı kavramları ışığında ele alındığında, Türk medyasının kadın faili öncelikle hukuki bir özne olarak değil; toplumsal cinsiyet normlarını ihlal eden bir figür olarak kurduğu anlaşılmaktadır. Bu temsil biçimi, medyanın ataerkil toplumsal cinsiyet rejimini yeniden üretme işlevini açıkça ortaya koymaktadır. Kadın failin “sıradan suç öznesi” olarak değil, “açıklanması gereken istisna” olarak çerçevelenmesi; yalnızca bireysel vakaları değil, toplumun kadınlık ve suç hakkındaki genel kabullerini de şekillendirmektedir.

Ahlaki Yargı Dilinin Baskınlığı

Türkiye’ye özgü namus ve ahlak kodları, medyanın kadın fail haberlerini kurma biçimini doğrudan belirlemektedir. Haberlerin hukuki açıklama yerine ahlaki yargı üretmesi; fail/mağdur ayrımının toplumsal cinsiyet normlarıyla yeniden kurulması; kadının eyleminin “anlaşılması gereken bir suç” değil “kadınlık normlarından sapma” olarak sunulması gibi örüntülerin tamamı, medyanın adalet söyleminin değil ahlaki söylemin taşıyıcısı konumuna geçtiğini göstermektedir. Haber söylemleri bazı kadınları “masum”, bazılarını “kurban”, bazılarını ise “ahlaken düşmüş” olarak sınıflandıran ayrımcı bir çerçeve üretmekte; bu sınıflandırma ise hukuki gerçeklikten ziyade toplumsal cinsiyet normlarına uygunlukla belirlenmektedir.

Duygusal Rejim ve Patolojikleştirme

Erkek faillerin çoğunlukla akılcı ve stratejik özneler olarak sunulduğu bir medya ortamında, kadın failer aşk, kıskançlık, intikam ve annelikten sapma gibi duygusal çerçeveler içinde

anlamlandırılmaktadır. Bu durum, suçun yapısal ve bağlamsal nedenlerini görünmez kılarken; kadın faillliğini bireysel ve psikolojik bir anomali olarak sunmaktadır. Dijital kültür ortamında bu eğilim, tık ekonomisinin yarattığı baskıyla daha da güçlenmekte; kitle iletişimi araçlarının her kanalında kadın fail, dramatik ve duygusal içeriklerin odak figürüne dönüşmektedir.

Bağlamsal Değişkenlik

Bu çalışmada ele alınan vakalar, medyanın kadın faillğine yönelik tekil ve tutarlı bir temsil sistemi üretmediğini göstermektedir. Nevin Yıldırım örneğinde “vahşet” ve “sapma” üzerinden anormalleştirme yapılırken, Melek İpek vakasında “mağduriyet” ve “meşru müdafaa” söylemleriyle kısmen meşrulaştırma gerçekleştirilmiştir. Bu bağlamsal değişkenlik, kadın fail temsillerinin toplumsal cinsiyet normlarına uygunluk derecesine göre şekillendiğini; ancak her iki durumda da kadınlığın değerlendirildiği temel ölçütün hukukilik değil, toplumsal normlarla uyum olduğunu ortaya koymaktadır.

Anglo-Amerikan suç ve medya literatüründe kadın failer sıklıkla “mad, bad and sad” (deli, kötü ve mağdur/üzgün) tipolojisi üzerinden açıklanmaktadır. Bu sınıflandırmaya göre kadın suçlular ya psikolojik açıdan sorunlu (“mad”), ya ahlaki açıdan bozulmuş (“bad”), ya da travmatik koşulların mağduru (“sad”) olarak temsil edilmektedir (Worrall, 1990). İncelenen Türkiye örnekleri bu tipolojinin belirli yönlerini doğrulamakla birlikte, Türk medyasında ahlaki ve kültürel kodların daha belirleyici olduğu görülmektedir.

Bu çalışma, Türkiye bağlamında üçlü bir temsil örüntüsü önermektedir. Namuslu mağdur: Şiddet geçmişi bulunan, annelik veya mağduriyet üzerinden meşrulaştırılan kadın (Melek İpek örneği), Sapkın anne: Annelik ve kadınlık rollerinden uzaklaşmış görülen, ahlaki ihlal üzerinden tanımlanan kadın. Vahşi öteki: Şiddetin biçimi nedeniyle “anormal”, “dehşet verici” ve toplumsal sınırların dışında gösterilen kadın (Nevin Yıldırım örneği). Anglo-Amerikan literatürde psikolojik açıklamalar daha merkezi görünürken, Türkiye bağlamında namus ve ahlak kodlarının kadın fail temsilini daha güçlü biçimde şekillendirdiği görülmektedir.

SONUÇ

Bu çalışma, Türk medyasında kadın fail temsilini iletişim sosyolojisi ve feminist medya eleştirisi perspektifinden ele alarak suç haberciliğinin toplumsal cinsiyet ilişkilerinden bağımsız düşünülmemeyeceğini ortaya koymuştur. İncelenen örnekler, kadın faillerin haber metinlerinde yalnızca işledikleri suç üzerinden değil, annelik, kadınlık, ahlak, namus ve mağduriyet gibi toplumsal cinsiyet temelli kategoriler aracılığıyla anlamlandırıldığını göstermektedir. Bu durum, medyanın suçu aktaran tarafsız bir araç olmanın ötesinde, kadınlığa ilişkin normları

yeniden üreten bir söylemsel alan olarak işlediğine işaret etmektedir.

Çalışmanın ulaştığı temel sonuçlardan biri, kadın fail temsilinin tek tip ve değişmez bir yapıya sahip olmadığıdır. Medya söylemi, failin toplumsal konumu, yaşadığı şiddet deneyimi, aile içindeki rolü ve kamuoyundaki algısı gibi unsurlara bağlı olarak farklılaşmaktadır. Bazı durumlarda kadın fail mağduriyet anlatıları üzerinden meşrulaştırılırken, bazı durumlarda toplumsal cinsiyet normlarından sapmış bir figür olarak sunulmakta ve ahlaki yargıların odağına yerleştirilmektedir. Böylece kadınların suçla ilişkisi hukuki bir mesele olmanın ötesine taşınmakta, toplumsal ve kültürel anlamlarla yeniden çerçevelendirilmektedir.

Çalışma aynı zamanda dijital haberciliğin etkisiyle suç haberlerinin giderek daha fazla dramatik ve duygusal anlatılar etrafında kurgulandığını göstermektedir. Özellikle dikkat çekme ve etkileşim üretme kaygısı, kadın faillerin sıradan bir hukuki özne olarak değil, haber değeri yüksek ve tüketilebilir figürler olarak temsil edilmesine zemin hazırlamaktadır. Bu süreçte suçun yapısal nedenleri geri planda kalırken, bireysel özellikler ve duygusal unsurlar ön plana çıkarılmaktadır.

Elde edilen bulgular gazetecilik etiği açısından da önemli sonuçlar ortaya koymaktadır. Kadın faillerin annelik durumu, fiziksel görünümü, özel yaşamı veya ilişkileri üzerinden tanımlanması, haber dilinde toplumsal cinsiyet kalıplarının yeniden üretilmesine neden olmaktadır. Bu nedenle suç haberciliğinde cinsiyetçi kalıp yargılardan kaçınılması, failin cinsiyetinden bağımsız olarak eşit ve dengeli bir dil kullanılması ve suçun toplumsal bağlamının görünür kılınması önem taşımaktadır.

Feminist gazetecilik perspektifi ise kadınların medya söyleminde yalnızca toplumsal cinsiyet normlarına uygunlukları üzerinden değerlendirilmemesi gerektiğini göstermektedir. Kadın failin temsilinde bireysel eylemlerin yanı sıra toplumsal eşitsizlikler, güç ilişkileri ve yapısal koşulların da dikkate alınması, daha kapsayıcı ve eleştirel bir habercilik anlayışının geliştirilmesine katkı sağlayacaktır.

Çalışmanın en önemli sınırlılığı, tam gazete arşivlerine erişilememesi nedeniyle sistematik ve kapsamlı bir içerik analizi gerçekleştirilememiş olmasıdır. Bu nedenle burada ulaşılan sonuçlar, genellenebilir ampirik bulgulardan çok kavramsal değerlendirmeler olarak okunmalıdır. Gelecekte yapılacak araştırmalarda farklı medya platformlarının karşılaştırmalı olarak incelenmesi, kadın ve erkek fail temsillerinin sistematik biçimde karşılaştırılması ve görsel unsurların söylem üretimindeki rolünün analiz edilmesi, literatüre önemli katkılar sağlayacaktır.

KAYNAKÇA

- Adak, N. (2017). Medyada Namus Adına İşlenen Cinayetler: Erkek Kurbanlar Üzerine Bir Çalışma. *Akdeniz İnsani Bilimler Dergisi*.
- Alankuş, S. (2003). *Gazetecilik ve Habercilik*. İstanbul: IPS İletişim Vakfı Yayınları.
- Alankuş, S. (2007). *Kadın Odaklı Habercilik*. İstanbul: IPS İletişim Vakfı Yayınları.
- Arpacı, M. (2019). Cinsiyet, Kötülük ve Beden: Femme Fatale İmgesinin Kültürel İnşası. *Fe Dergi: Feminist Eleştiri*.
- Atmaca, N. E. (2023). Türk Basımında Yerleşik Şiddet: 3. Sayfa Haberlerine İlişkin Bir Tartışma. *Akademik Hassasiyetler*, 684-706.
- Bağımsız İletişim Ağı. (2021). *Yargıtay, Nevin Yıldırım'ın Cezasını Onadı*. Bianet: <https://bianet.org/haber/yargitay-nevin-yildirim-in-cezasini-onadi-255133> adresinden alındı
- Beauvoir, S. D. (2019). *İkinci Cins*. Koç Üniversitesi Yayınları.
- Bineark, M., & Bek, M. G. (2010). *Eleştirel Medya Okuryazarlığı*. Kaldedon Yayınları.
- Cohen, S. (1972). *Folk Devils and Moral Panics: The Creation of the Mods and Rockers*. MacGibbon and Kee.
- Durkheim, E. (2014). *Sosyolojik Yöntemin Kuralları*. İstanbul: Doğu Batı Yayınları.
- Entman, R. M. (1993). Framing: Toward Clarification of a Fractured Paradigm. *Journal of Communication*, 51-58.
- Erol, D. D. (2021). Türkiye'deki Gazetelerin İnternet Sitelerinde Çilem Doğan Davası. *İlef Dergisi*, 381-411.
- Frances, H. (1985). *Women and Crime*. Macmillan.
- Goffman, E. (1974). *Frame Analysis: An Essay on the Organization of Experience*. Harvard University Press.
- Independent. (2021). *Melek İpek tahliye edildi*. Independent Türkçe: <https://www.indyturk.com/node/350686/haber/melek-i%CC%87pek-tahliye-edildi> adresinden alındı
- Judith, B. (1990). *Gender Trouble: Feminism and the Subversion of Identity*. Routledge.
- Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu. (2026). *2025 Kadın Cinayetleri Ve Şüpheli Kadın Ölümleri Raporu*.
- Kardam, F. (2005). *Türkiye'de Namus Cinayetlerinin Dinamikleri: Eylem Programı İçin Öneriler (Sonuç Raporu)*. Ankara: Birleşmiş Milletler Nüfus Fonu (UNFPA), Nüfus Bilim Derneği ve Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı (UNDP).
- Kural, T. (2019). *Haber Sitelerinde Kadın Suçluluğunun Temsili: Çilem Doğan Örneği*. Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi.
- Madriz, E. (1997). *Nothing Bad Happens to Good Girls: Fear of Crime in Women's Lives*. University of California Press.
- Mulvey, L. (1975). Visual Pleasure and Narrative Cinema. *Screen*, 6-18.
- Rosalind, G. (2006). *Gender and the Media*. Polity Press.

- Sakallı Uğurlu, N., & Akbaş, G. (2013). Namus Kùltürlerinde “Namus” ve “Namus adına Kadına Şiddet”: Sosyal Psikolojik Açıklamalar. *Türk Psikoloji Yazıları*, 16(32), 76-91.
- Tahincioğlu, A. N. (2010). Türkiye Basınında Namusun Halleri. *Fe Fergi*, 41-48.
- Tandoc, E. C. (2014). Journalism is twerking? How web analytics is changing the process of gatekeeping. *New Media & Society*, 559-575.
- Tankard, J. W. (2001). The Empirical Approach to the Study of Media Framing. S. D. Reese, O. H. Gandy, & A. E. Grant içinde, *Framing Public Life: Perspectives on Media and Our Understanding of the Social World* (s. 95-106). Lawrence Erlbaum Associates.
- Tuchman, G. (1978). The Symbolic Annihilation of Women by the Mass Media. G. Tuchman, A. K. Daniels, & J. Benét içinde, *Hearth and Home: Images of Women in the Mass Media* (s. 3-38). Oxford University Press.
- Van Zoonen, L. (1994). *Feminist Media Studies*. Sage Publications.
- Worrall, A. (1990). *Offending Women: Female Lawbreakers and the Criminal Justice System*. Routledge.

ÇALIŞMANIN ETİK İZİNİ

Yapılan bu çalışmada “Yükseköğretim Kurumları Bilimsel Araştırma ve Yayın Etiği Yönergesi” kapsamında uyulması belirtilen tüm kurallara uyulmuştur. Yönergenin ikinci bölümü olan “Bilimsel Araştırma ve Yayın Etiğine Aykırı Eylemler” başlığı altında belirtilen eylemlerden hiçbiri gerçekleştirilmemiştir.

ARAŞTIRMACILARIN KATKI ORANI

1.yazarın araştırmaya katkı oranı %80'dir.

2.yazarın araştırmaya katkı oranı %20'dir.

ÇATIŞMA BEYANI

Araştırmada herhangi bir kişi ya da kurum ile finansal ya da kişisel yönden bağlantı bulunmamaktadır. Araştırmada herhangi bir çıkar çatışması bulunmamaktadır.